Романюк Ірина (2006)
Києво –Печерський ліцей №171 «Лідер»

Слов'янський світ очима дітей
Тема : Подорож до слов'янської країни

Пісня ночі.

Ніч свої ошатні крила
Над селищем слов'ян розкрила.
Чи то схотіла відпочити,
Чи від ясного сонця скрити
Маленьке селище і трави,
І квіти, й річку, і струмок.
Багато маю я думок.
Можливо й справді захищала
Від сонця променів яскравих,
Що захотіли ще разок
Луги, і трави, і бузок
Хоча б побачити. Почути,
Які в слов'янів ходять чутки.
Можливо, ніч просто втомилась
Кружляти в небі й опустилась
На землю, трохи відпочити.
Можливо, просто їй набридло,
Дивитись з неба остогидло,
Той фільм, що всі зовуть життям.
Немов допитливе дитя,
Схотіла вона подивитись
Що там і як. А що робити,
Коли із неба все не видко?
Тому спустилась вона швидко
У селище те невелике.
Навколо солом'яні стріхи,
Паркани із гілок вербових,
У стайнях коні й корови.
Але на вулицях - нікого.
Куди усі зникають? Знову...
Ніхто не бігає, не робить,
Ніхто в ліс по гриби не ходить,
Ніхто-ніхто не риболовить
І ляльки-мотанки не робить.
Ніхто пісень вже не співає
І з друзями не розмовляє.
Вже пастухи вернули стадо.
Закінчились усі розваги.
Нема веселощів і шуму.
Ніхто вже із ведмедя шкури
На зиму не майструє шуби.
Не чути брязкання з ковальні,
А вітер щепками з майстерні
Втомився бавитись й затих.
Не чутно хижаків лісних,
Що загарчять, як тільки-тільки
Мисливців з засідки помітять.
Ніхто вже не готує їсти.
Ніхто не планува від'їзди.
Ніхто не лагодить взуття.
Хіба оце і є життя?
Ні. Однозначно ні. Ніч знала
Яким життя удень бувало.
Цікаве, дивне, неповторне,
Активне, жваве, кольорове!
А у ночі усі лиш сплять..
Де справедливість відшукать?
Не чула ніч, як цвіркуни
Свою мелодію вели.
Не бачила, як зірочки
На небі ясно мерехтіли,
Як трави з вітром танцювали,
Як мама доньку колисала
Й ледь чутно пісеньку співала.
І пісня та помалу-малу
У серце ночі проникала.
І на душі так легко стало,
А на устах усмішка грала.
Все, що до цього думку мало
Новими барвами заграло.
І зачарована ніч встала,
Щоб до віконця підійти
Де мати доньку колисала.
А жінка у білій сорочці
Волосся темне підв'язала,
Аби воно не заважало.
І лиш вуста її казали,
Немов закляття, ті слова:
"- Спи янголятко, спи маля,
А завтра день новий прийде,
Нові завдання принесе.
І зробиш ти все, що захочеш,
А зараз віддамося ночі.."

Києво-Печерський ліцей N 171 „Лідер"

Сергієнко Тетяна (2006) Конкурс «Слов'янський світ очима дитини»

Культура та ремесла чехів, що мешкають на Одещині та Миколаївщині

Моє відкриття Чехії в Україні

Мені уявилось цікавим розповісти не просто про традиції чеського народу, а про традиції тих чехів які знайшли прихисток на землях України, про збереження своїх традицій навіть на значній відстані від Батьківщини.

Я дізналась, що у чеських поселеннях Одеської та Миколаївської областей мешкають близько півтисячі осіб. Переважно це землероби. Вже не одне покоління минуло від появи тут перших чеських переселенців, і нові умови життя, стали звичними для наших сучасників. Кустарне начиння давно змінили промислові вироби, крій одягу став міським, утвердилася двомовність. Попри це чехи не втратили етнічної своєрідності. Для їхніх поселень і досі характерне планування вуличного типу. Будинки побілені, деякі фасади пофарбовані в яскраві, переважно синьо-зелені, кольори. Житло ділиться на три частини – хата, сіни з кухнею і комора. У багатьох оселях і досі збереглися саморобні різьблені меблі, уздовж стін – ослони.

У харчуванні чехів переважають борошняні й молочні страви, овочі. Традиційно готують курячий бульйон (поливку), локшину (пудле). З напоїв чехи віддають перевагу каві і, звичайно ж, пиву.

Національний костюм для мешканців чеських сіл не є характерним. Виняток становлять лише головний убір та весільний одяг нареченої, що збереглися в деяких родинах як реліквія. Обов'язковим атрибутом весільного вбрання є біла квітка з блакитною стрічкою, прикріплена до одягу молодих з лівого боку.

Окрім хліборобства чехи займаються хмелярством. У середині XIX ст. чеські переселенці привезли з собою саджанці культурного хмелю, почалось успішне розведення його сортів. Незабаром пивоварний промисел став однією з найприбутковіших галузей.

Давайте візьмемо за взірець збереження національних традицій!

3 место категорія 10 – 13 лет
Шевченко Марія «Подорож до слов'янської країни».

Це лише батьки думають, що коли ввечері вони закривають двері моєї кімнати, я у своєму теплому ліжечку швидко засинаю та міцно сплю. Насправді, я повільно закриваю очі та відправляюся до Країни мрій на великому Материку Снів. А переносить туди мене мій вірний друг – чарівний двоголовий дракончик на ім'я Дракоша.
Ми дуже любимо подорожувати разом. Маршрут, як завжди, обирає дракошка. Йому це робити легко, адже кожна голова дракончика цікавиться різними темами. Перша голова знає цікаві історичні факти, друга – покаже найцікавіші мальовничі місця та цікаві пам'ятки.

- Куди ми сьогодні вирушаємо, Дракоша?, - питаю я мого вірного друга та супутника.
- Марійко, а полетіли-ка до Македонії!, - закликає Дракоша.
- Чому саме туди?, - питаю його, знаючи, що обов'язково почую цікаву та вичерпну відповідь.
- Чи знаєш ти, що, - починає розповідь перша «історична» голова і робить паузу. Я вже згоряю від нетерпіння. А вона трохи згодом продовжує:
- Македонія – батьківщина святих Кирила та Мефодія. Тих самих, що створилистаро слов'янську азбуку – кирилицю, яка лежить в основі усіх слов'янських мов.
Мені здається, що такого не може бути і я перепитую:
- Невже усіх-усіх?
- Так, усіх - української, російської, білоруської, болгарської, македонської та й інших.
А 24 травня - День Кирила та Мефодія – у Македонії святкують як державне свято.
Я вражена цим фактом та довго думати про це немає часу адже під крилами Дракошки я бачу велике озеро та монастирі на його берегах.
- Це Охридьске озеро, - попереджає моє питання друга голова Дракоши, - На його дні археологи до сих пір знаходять монетки часів Олександра Македонського. За природнім походженням таких озер в світі всього три: окрім Охридського, це Байкал та Танганьїка. Вода тут настільки чиста, що навіть ловиться форель. А ця рибка живе лише в дуже чистій воді. До речі, на берегах цього озера в місті Охрид Кирило та Мефодій і працювали над кирилицею...
Я вражена та зачарована Македонією та, здається, час повертатися. Розплющую очі та не можу зрозуміти – це була справжня подорож чи цікавий сон? Як би там не було, мальовнича та стародавня Македоніє, я обов'язково повернусь до тебе!

1 место категорія 14 – 17 лет
Бивалькевіч Елліна «Карпати…».

Карпати... Таємничі велетні, що міцною стіною стоять між Україною та Румунією.
Як і будь-які гори - вони викликають різні почуття в людей. У деяких страх, у деяких захват, а деякі просто застигають перед їх могутністю і величністю. Їх пики немов впираються у самісіньке блакитне небо. Немов пронизують хмари своїми гострими вершинами та у спрямовуються вгору. Вони великі, непідкорні, ніхто не може перемогти їх. Так, люди живуть тут, поруч із ними, але їм не варто думати, ніби вони вже підкорили цих велетнів. О, ні! Які ж люди наївні! Варто їм лише перейти межу, Карпати прокинуться та відбросять їх, ніби мурах. Не варто людям забувати, що вони не пани тут, а лише гості, яким хазяїва цих місць у будь-який момент можуть показати на вихід.
Але все ж ми зуміли домовитися з цими велетнями, і тепер серед гір де-не-де можна зустріти маленькі хатинки, де живуть ще менші люди. Села стоїять там, зовсім крихітні у порівнянні з оточуючими їх горами, пагорбами, лісами.

***

"При достатній рішучості будь-який ідіот може піднятися на цю гору, - зауважив Хол. - Але вся хитрість у тому, щоб спуститися назад живим" (Джон Кракауер) - цей вислів описує усю сутність будь-яких гор. І Карпат, звичайно ж. Будь-який дурень, може погратися у "короля гори", але Карпати швиденько скинуть його назад. Проте не просто так вони такі непривітні. Глибоко в собі вони ховають скарби. І одни з цих скарбів - озера. Як коштовності, що випали з перевернутої шкатулки ховаються вони по всім Карпатам. Блакитна гладь води блищить на сонці, дорогоцінне каміння, яке гори охороняють за своїм кам'яними стінами. Одине з цих коштовностей - озеро Синевир. Заховане високо в горах, воно манить до себе. Неможливо сказати, чому воно таке особливе, але кожен, хто хоч раз був там може сказати - там ти забуваєш про все. Водна гладь стирає все і залишає суцільний спокій. Місцем спокою воно стало й для Сині та Виру.
За легендою, у Карпатах жил Граф з донькою Синь, що була напрочуд вродлива, а кожен, хто дивився у її очі, що були синішими за небо, тонув у них. Якось граф взяв її з собою в гори, де вона зустрілася чи то з лісорубом, чи то з чабаном Виром. Ті іскри, що пробігли між ними у цей момент, люди називають коханням с першого погляду. Проте, це відчуття знайоме не всім. Батько Сині, дізнавшись про їх зустрічі заборонив дочці зустрічатися з юнаком та ганьбити свій рід, а Вира наказав вбити. Життя молодого хлопця, винного лише у коханні, обірвалося під кам'яною брилою, яку скинули на нього графській слуги зі скелі. Дізнавшись про це, Синь прибігла до місця, де назавжди було похованне її кохання та почала плакати, обхопивши каміння руками. Вона плакала день та ніч, і проліла стільки сліз, що на цьому місці виникло озеро. Синь потонула. Граф, дізнавшись про смерть єдиної доньки - помер. На честь закоханих озеро назвали Синевир. Тепер, воно ховається

поміж суворих гір, виблискуючи на сонці дорогоцінним камінням. Це місце - прекрасна труна, останній притулок двух закоханих душ.
Блискучий алмаз, який охороняється могутньою кам'яною стіною Карпат, став пам'ятником щирої любові.

Конкурс «Слов'янський світ очима дітей»

Костюк Олександр

23.06.2004

Тема: «Знайомство з традиційною культурою або ремеслом слов'янської країни»

Києво-Печерський ліцей №171 «Лідер»

Справжній товариш

Гастролюючи світом, я часто замислювався над метою моєї нескінченої подорожі. Іноді мені спадало на думку, що я хочу віднайти те єдине – моє місце, де я назавжди зможу лишитися. Іноді я сильно нудьгував і мені просто хотілося знайти свою другу половинку й прожити з нею відведені мені Богом роки. Але всі ці довгі роки мета залишалася лише одна – знайти давно втраченого, хоча насправді і невідомого мені, товариша. Добре, добре. Досить про мої внутрішні переживання. Краще розповім вам трохи про себе.

Я – знаменитий на весь світ музикант-духовик. У мене є десятки мільйонів шанувальників, та навіть хто мене не знає, обов'язково чув мою музику на радіо. Ви, напевно, подумали, що я хочу повихвалятися, але ці факти допоможуть вам краще зрозуміти мене. А тепер перейдемо до моєї історії.

З самого дитинства я був закритою дитиною та не довіряв нікому. Лише одні у мене були товариші – музичні інструменти. За це я дуже вдячний моїм батькам, що свого часу віддали мене до музичної школи.

З кожним інструментом я ділився своїми емоціями, переживаннями, і він мене розумів та підтримував. Але найкращого друга у мене не було, як не було кому розповісти найпотаємніші свої секрети. Звичайно, я хотів його знайти серед музичних інструментів, але жоден з них не був настільки близький до мене.

Одного разу, проходячи повз великого концертного залу, я почув незвичайний звук, такий близький, рідний мені. Я зробив багато спроб, щоб туди потрапити, але всі вони були марні, і, на жаль, дізнатися більше про цей інструмент також не вдалося. Проте я знав одне – це був духовий інструмент. Із того самого моменту я почав освоювати духові інструменти, щоб віднайти його. З плином часу я освоїв багато з них: флейту, кларнет, гобой, саксофон, фагот та багато-багато інших. Усі вони розуміли мене, але довіритися їм повністю я не міг. Шукаючи нові і нові інструменти, я почав давати концерти і досяг великого успіху у себе на батьківщині і почав гастролювати по світу, паралельно відшуковуючи свого жаданого товариша.

Після туру по Азії, так і не знайшовши його, я приїхав у рідне місто і першим ділом пішов до кафе. Замовив каву зі шматочком тірамісу (так, не ви одні його любите) і поринув у роздуми про своє буття. Десь за півгодини мене з них вивела невідома мені до цього пісня на невідомій мені мові. Почувши її перші слова, мене пронизали дуже схожі почуття, що й тоді біля концертної зали, і мене охопило приємне відчуття спокою. Озирнувшись, я помітив невелику сцену, на якій співали троє людей. Дізнавшись у офіціанта, що це гурт з України і співають вони своєю рідною мовою, я пішов до них і почав розпитувати про їхню країну, але найбільше мене цікавив їхній зв'язок з музикою. Вони розповіли, що українці дуже співучий і музично обдарований народ, й порадили відвідати Карпати – найколоритніше місце в Україні. Повернувшись додому, я негайно зібрав речі і поїхав до України.

Діставшись до Києва – столиці України – я з допомогою однієї ласкавої пані купив білети на потяг до Карпат. Прибувши туди, я мало не задихнувся від цього неймовірно свіжого повітря, мене охопило почуття вдоволеності життям. І на якусь мить це відчуття дало забути навіть про головну мету моєї, здавалося, нескінченої подорожі.

Не знаю скільки часу я простояв просто дивлячись у небо та на ці величні гори, що тяглися аж до небес, отямився ж я вже коли відчутно стемніло: і лиш подекуди маленькі віконця хатинок горіли яскравим світлом. І тоді я вирішив піти до однієї з тих з хат, що так і вабили своїми вогниками, бо співаки з того кафе розповіли, що українці дуже гостинний народ.

Стук-стук. І двері відчинилися, на порозі з'явився господар: чоловік років сімдесяти з пишними вусами та у національному вбрані і запросив переночувати. Перед сном мене гарно нагодували та розповіли про українські традиції, обіцяючи завтра провести екскурсію.

Зранку мене вже чекала вся родина господаря для проведення екскурсії. Я все більше і більше дивувався доброті і щирості цих людей. Вони показали свій побут, обряди і навіть влаштували міні-виставу. Але виявляється, найцікавіше чекало мене попереду. Дійшовши до гір, я почув той довгожданий звук мені невдомого інструменту. Забувши про екскурсію, я з усіх ніг кинувся угору, прямуючи до нього. Я летів, ніби метелик, який робить свій перший політ та вперше відчуває усю легкість, яка є в ньому. Я летів так швидко, що не помітив, як опинився на вершині гори. Уявіть собі моє здивування, коли переді мною виріс худорлявий чоловік, що тримав просто величезну трубу, яка й видавала ці омріяні мною звуки! Спочатку я завмер, але підійшовши ближче, спромігся вимовити лише «Вау!». Отямившись я запитав, що це за інструмент і чи можу я спробувати пограти. Чоловік ввічливо привітавшись, розказав, що інструмент називається трембіта та показав, як грати. З першої секунди гри я зрозумів, що ось те, що я так довго шукав; відчуваючи гармонію з природою, я нарешті довірився трембіті, як нікому іншому. Тепер усе-усе, що було пов'язано з нею,

стало пов'язаним і зі моїм. «Я знайшов свого справжнього друга!» - вигукнув я, так як і тисячі українців знаходили і пов'язували своє життя з трембітою.

Петренко Діана (2005 р.н.) Києво-Печерський ліцей №171 «Лідер»

Слов'янський світ очима дітей

Тема: Знайомство з відомою слов`янською людиною

Іван Франко

На мою думку, видатною особистістю слов`янського світу є класик української і світової літератури Іван Якович Франко. Вся його творчість - це безцінний скарб, який відкриває культуру, традиції та душу слов`янського світу.

Всі його художні твори, починаючи від талановитих книжок для дітей «Коли ще звірі говорили», «Лис Микита», героїчного вірша «Каменярі», епічного роману «Захар Беркут» або філософської поеми «Мойсей»- це справжні шедеври слов`янської літератури.

Славетний український Каменяр - це поет, прозаїк, драматург, вчений, фольклорист, історик, перекладач та громадсько-політичний діяч залишив у спадщину всім слов`янам, творчий доробок, писаний українською, польською, російською, німецькою, болгарською мовами. Його мовленнєві здібності посприяли появи нових перекладів та нових творів для всього слов'янського народу.

Сучасники називали Франка «Академією в одній особі», він володів 14 мовами. За сорок років активного творчого життя кожні два дні виходив новий твір письменника (вірш, новела, повість, роман або монографія тощо). Таким чином, кожного року Франко видавав 5-6 книжок, що вважається зараз, на мою думку, дуже кропіткою працею, що заслуговує величезної поваги. Франко доповнював слов`янську культуру поезіями, які було покладено на музику, тим самим радуючи вухо слухачів. Всі його твори мають глибинний зміст. У казці «Фарбований Лис» засуджено хитрість та пристосовництво людини. В історичній повісті «Захар Беркут» змальовано героїчну боротьбу українського народу проти монголо-татарських нападників. Волелюбні слов`яни понад усе люблять рідну землю, готові жертвувати заради її порятунку навіть власним життям.

Тема народу, його минулого і майбутнього історичного призначення і місця серед інших слов`янських народів – одна з провідних у творчості митця тем.

Як мені відомо, останні роки життя, Іван Франко був сильно перевтомлений, що призвело до нервових розладів, хвороб. А перевтомлювався поет тому, що хотів зробити все для цього світу, що було в його силах. Я вважаю, що це важливо, коли людина не просто займається справою, яка її надихає, а ще й намагається при цьому змінювати на краще наш світ, нашу культуру, нашу слов`янську культуру, яка може й зараз продовжувати розвиватися далі. Але, на жаль, наш слов`янський світ має не багато людей, які готові, здатні та мають змогу робити щось, що посіє зернину, яка згодом виросте у велике дерево, яке приноситиме плоди у вигляді знань про слов`янський світ та його культуру.

На той час не всім була зрозуміла, особливо владі, глибина думки генія, але зараз ми відчуваємо цінність цих творів, які змальовують історію слов`янських народів. Все життя Івана Франка це приклад служіння творчим ідеалам в ім'я свого народу. В останні роки, коли в нього була паралізована права рука, від продовжував працювати і писав лівою рукою. В тяжкі часи Першої світової війни він, на останні копійки, публікував свої твори, а сам втрачав свідомість від голоду.

Влада на той час не любила і переслідувала людей які писали правду про тяжку долю народу чим закликали боротись за свою свободу. Два рази Івана Франка кидали за грати у в'язницю, але наш український Прометей продовжував нести світло людям. Потім вже Радянська влада приховувала правду про його творчість, применшуючи її значення. Але, на щастя, в сучасному слов'янському світі із щедрої Франкової криниці черпають творчу наснагу нові покоління письменників, живописців, композиторів та інших митців.

Нарис “Так або ні...”

учня 11-В класу

Києво-Печерського

ліцею №171 “Лідер”

Печерського району

Слинчука Андрія Володимировича

Нарис

“Так або ні…”

Так або ні...

Я знову прокинувся у своєму великому будинку, красивому котеджі, проте самотній. На другому десятку дуже дивно дивитися в минуле. Стільки прожитих років, стільки емоцій та пригод. Але де воно зараз? Мабуть, я застряг у вчорашньому дні. Хоч і звучить дивно, і прийняти складно, але з роками розумієш, як це можливо. Я обережно ступаю вперед, хоча насправді намагаюся знайти ліки від того жаху, що приносить доросле життя, і хочеться повернутися назад, у дитинство. Обростаю комплексами, принципами, традиціями, хоча в дитинстві просто любив спостерігати за птахами, мурахами. Таких, хто пам'ятає ці моменти залишилося небагато, а життя продовжує ставити над нами експерименти. Із кожним новим роком ми маскуємо все краще наші дитячи страхи, боремося з перешкодами, долаємо найвищі вершини, живемо на максимальній швидкості, хоча, як і раніше, боїмося темноти. А як хочеться перед сном зробити ковток гарячого молока і щоб не вимикали світло, і щоб проспати урок та подарувати свій перший незграбний віршик в пожмаканій записці дівчинці за сусідньою партою до Восьмого березня.

Коли я вийшов із будинку, попрямував до поштової скриньки. Уже за звичкою зазирнув до неї - і був здивований. Серед набридливих квитанцій та рекламних буклетів лежав дивний лист, повністю білий, без марки та адреси. Я з цікавістю його розгорнув. Там було лише три слова: "Наше місце. Андрій". Моєму здивуванню не було меж. Невже це той самий Андрій, з яким ми товаришували все дитинство?! Я "загубив" його відразу після того, як вступив до університету в іншій країні, а як повернувся, то втратив надію його знайти. Серце вистрибувало з грудей. "Наше місце" - я знаю, де це. Прийшов додому, швидко одягнувся і, не гаючи ані секунди, попрямував на зустріч.

Уже за годину я був там, де треба. Невеличкий пагорб поряд зі старою школою. У центрі стояв дуб, а поряд - старенька лавка. Скільки себе пам'ятаю, стільки часу ми проводили на цьому пагорбі. Виконували домашнє завдання, гралися, розмовляли... Проте зараз лавка ще більше облізла, а дуб, схоже, вмер. Я присів на дошки, подивився навкруги і згадав, за що ми полюбили це місце. Переді мною відкривався чудовий краєвид: школа, парк, старий Дніпро. А тихо було, ніби в раю. Між дошками лавки я знайшов ще один лист, цього разу він був довшим. Не сумніваючись, що він адресований саме мені, я почав читати:

"Любий друже!

Вибач мені за те, що потурбував тебе і змусив прийти на наш пагорб, проте це важливо, і зараз я хочу спитати: "Чи пам'ятаєш ти смак першого осіннього туману? Чи дивився на небо так, щоб хотілося полетіти? Чи знайшов ти стільки сил, щоб потім було легко? Чи залишив ти в житті своїм чіткий слід... Або ні?

Я знаю, про що ти мовчиш, коли заплющуєш очі. І думки чую твої, яких не озвучив. Знаю, друже мій, ти вибачиш мені за те, що я не поряд. Колись ми дорогу ділили одну, вину ділили на двох. Пам'ятаєш, як ми разом виплутувалися з проблем... Або ні?

Чи залишилось у душі те, що сакральне було для нас? Горить у серці вогонь чи давно згас? Живеш ти одним днем або думаєш про майбутнє? Чи пам'ятаєш ти про те, що я просив тебе залишитися таким, як є, коли життя розведе нас по різні боки, і дружбу в серці зберегти? Про все пам'ятаєш чи ні? Може, для тебе усе це безглузда маячня? Або ні?

Єгоре, якщо ти читаєш це, то знай, що я вже, мабуть, помер від раку легенів. Проте моє останнє прохання буде просте: не повторюй наших помилок, думай про майбутнє, цінуй кожну хвилину, бо часу обмаль.

Твій вірний Андрійко".

Декілька сліз покотилося по моєму обличчю. Я знову подивився навкруги: засніжений парк, красиве небо й безмежний холод у душі...

От 7 до 9 лет

1 место
Бивалькевіч Стефан «Про дракона з Кракова».

Напевно всі знають місто Краків і його знаменитого дракона, який охороняє цей замок. Але мало хто знає, що колись давним давно цей дракон і правду жив. Він жив у великій чорній печері. Вранці він ходив ловити рибу, вдень він обідав і відпочивав, ввечері ходив на прогулянку, повертався в печеру і лягав спати. У цьому лісі поруч з печерою жила відьма, у якій був чорний пречерний кіт на ім'я Рутік. Вона жила в хаті. Вона не любила дракона, за те, що він такий мирний і добродушний.
Одного разу в один день вона вирішила постежити за драконом. Вона сховалася в кущах біля печери і почала стежити за драконом. Тільки як раз до цього моменту дракон пішов за грибами.
Кот Рутік побачив це і хотів її попередити, але вона ніяк не відреагувала і відмахнулася від нього. Думаючи що дракон в печері, відьма сиділа в кущах годину, два і три, так і не дочекалася. Уже настав вечір і відьма задрімала, на той час дракон повернувся з повним кошиком грибів і зайшов до печери. Кот Рутік хотів розбудити відьму, але у нього це не вийшло. Коли відьма нарешті прокинулася, вона подумала, що дракона немає вдома і вони пішли додому. Не сьогодні так завтра повезет- сказала вона. Прокинувшись вранці, вони вийшли з будинку і побачили дракона. І у відьми дозрів план, вони побігла до печери дракона і засіла його чекати. Через кілька хвилин дракон повернувся, відьма як вистрибне, розмахнеться паличкою і дракон застиг на місці. Через багато років люди в лісі знайшли камінь дуже схожий на дракона і поставили його, як прикраса близько краківського замку. Але мало хто знає, що закляття втрачає свою силу вночі і ближче до ранку дракон оживає. Потихеньку закляття втрачає свою силу. Хто знає, може бути коли-небуть дракон зовсім оживе і полетить.

2 место категория 7-9 лет

Лугина Тимофій «Як українські хлопці у Хорватії подорожували».

Жили-були два друга Тимко та Сашко. Веселі українські хлопці, які не любили

без діла сидіти, та співали красиво. Тільки Тимко умів літати, а Сашко міг дружити навіть із дідьком лисим, як би той перерви у своїх капостях робив.

Зачули наші хлопці про фестиваль крутий у Хорватії. І вирішили, як кажуть у

нас, "і інших подивитися і себе показати". Взяли з собою лише бандуру, без якої Тимко і кроку не міг ступити, і чарівні санчата, що усіх охочих умістити і покатати могли. А був у Тимка сусід Діма. Про таких у нас кажуть: "він дуже розумний, решетом у воді зірки ловить". Почув Діма, що хлопці у цікаву подорож рушають, і теж схотів. Та хлопці відмовили йому. Але Діма тихенько вліз у куток чарівних санчат, заховався там.

Не уміли санчата говорити, усіх до себе приймали, тож і не дізналися друзі про

підступ Дмитра, сіли у санчата, та й полетіли до Хорватії.

Довго вони летіли чи ні, аж побачили перед собою красу неймовірну. Озера,

з'єднані між собою водоспадами дивними. У бризках найвищого водоспаду навіть веселка "заплуталася". Замилувалися друзі красою такою, коли помітили, як із санчат зі скаженим криком вистрибнув голий Діма прямісінько у озеро. Видно, не прості озера були, чарівні, бо не встиг Дмитро у воду умочитися, як на камінь перетворився.

Розсердився Тимко на сусіда свого нерозумного, хотів без нього рушати далі.

Та Сашко умовив друга лишитися, визволити Діму з біди.

Витягли вони з води хлопця-каміння, сіли та й думають, що далі робити. Дістав

Тимко бандуру та й грати почав, щоб думалося краще. Аж чи то від звуків мелодії, чи просто обсохло каміння, як Діма на хлопчика назад перетворився. Не довго думаючи, Тимко повернув санчата назад додому, хай батьки Діми самі йому раду дають. А із Сашком вони іншим разом полетять у казково красиву країну Хорватію.

Екскурсія Київом

8 година ранку. Василько вже збирає речі, бо об 11:00 йому потрібно виїхати на екскурсію. О 10:30 Василько вдягає верхній одяг та виходить на вулицю. 11:10. Василь стоїть у натовпі людей, які теж прийшли на екскурсію. Екскурсовод каже:

– Так, пані та панове, пошикувалися у парах!

Василько став у парі зі своєю сестричкою Оленкою, а мати з татом. Об 11:20 ми проходимо монумент Батьківщина Мати.

– Це – Батьківщина Мати, – каже екскурсовод.

– Її висота – 102 метри, а зроблена вона зі сталі.

І тут Василь викрикнув:

– А хто її автор? – Хлопчику дуже закортілося дізнатися автора цієї статуї.

– Її автор Євген Вучетич, але після його смерті у 1974 році, Бородай Василь взяв керівництво на себе, – відповіла екскурсовод.

Минуло півтори години. Василько уважно слухав про історичні події, які відбувалися у нашій країні колись. Оленці теж сподобалась екскурсія, але більше за все їй сподобалася розповідь про Батьківщину Мати.

Екскурсія підійшла до кінця. Родина поїхала додому з веселим настроєм, бо усім сподобалася екскурсія.

Василько приїхав додому. Він дуже втомився й ішов подрімати, а Оленка читати книги.

Бистряков Олександр,
9 років.